

XVII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo18:20-32)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil ütles Issand Aabrahamile: “Kaebehääl Soodoma ja Gomorra pärast on valjuks tõusnud – jah, nende patud on väga rasked. Seepärast lähen ma alla ja vaatan järele, kas nad on teinud nii, nagu kaebehääl minuni kostis. Seda tahan ma teada.”

Ja kolm meest seadsid end Aabrahami juurest Soodoma poole teele. Aga Aabraham seisis ikka veel Issanda ees, astus lähemale ja ütles: “Kas tahad sa tõesti õige ühes jumalatuga hävitada? Võibolla on linnas viiskümmend õiget, kas sa tahad siis needki hävitada ega anna sellele paigale andeks viiekümne õige pärast, kes on linnas? Sa ei saa ju ometi hävitada õigeid ühes jumalatutega, et õigete käsi käiks samamoodi kui jumalatutel. Sa ei saa ju teha nõnda! Kas maailma kohtumõistja ei peaks tegema õigust?” Ja Issand ütles: “Kui ma leian Soodoma linnast viiskümmend õiget, annan ma nende pärast kogu paigale andeks.”

Aga Aabraham vastas ja ütles: “Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida, kuigi ma olen põrm ja tuhk. Mis saab siis, kui viiekümnest õigest viis puudu jääb. Kas tahad sa siis nende viie pärast hävitada kogu linna?” Ja ta vastas: “Ma ei hävita, kui ma sealt leian nelikümmend viis õiget.”

Aga Aabraham jätkas: “Võibolla leidub seal nelikümmend õiget?” Ja ta vastas: “Siis ei tee ma seda neljakümne pärast.” Kuid Aabraham ütles: “Ärgu süttigu põlema Issanda viha kui ma räägin: Võibolla leidub seal kolmkümmend?” Ja ta vastas: “Ma ei tee seda, kui ma leian sealt kolmkümmend.” Seepeale Aabraham ütles: “Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida: Võibolla on seal kaksikümmend?” Ja ta vastas: “Ma ei hävita kahekümne pärast.” Ja veel korra küsis Aabraham: “Ärgu süttigu põlema Issanda viha, kui ma veel üksainuks kord räägin: Võibolla on seal ainult kümme õiget?” Ja Issand vastas jälle: “Siis ei hävita ma kümne pärast.”

Ning kui Issand oli kõneluse Aabrahamiga lõpetanud, läks ta edasi. Aabraham pöördus aga koju tagasi.

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps 138:1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b) 1-2. 3.6. 7.8. R:3a)

R: Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda.

Ma tänan sind kogu südamest,
inglite ees ma laulan ja mängin sinule.

Sinu templi poole ma langen silmili
ja kiidan kõrgeks su nime sinu helduse ja ustavuse pärast.

R:

Sest kõrgeks üle kõige
oled sa tõstnud oma nime ja tööotuse.
Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda
ja rohkendasid mu hingejõu.
R:

Tõesti, Issand on kõrge ja näeb madalat,
aga kõrgi ta tunneb ära juba kaugelt.
Kuigi ma kõnnin suure kitsikuse keskel, hoiad sina mind elus
ja sa sirutad oma parema käe mu vaenlaste viha vastu.
R:

Sinu parem käsi aitab mind,
Issand ise viib minu eest kõik lõpule.
Issand, sinu heldus kestab igavesti,
ära jäta oma kätetööd.
R:

(Teine lugemine Kl 2:12-14)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast koloslastele:

Vennad, koos Kristusega olete teie maetud ristimises, milles teid ka ühes temaga üles äratati, sest te uskusite Jumala väesse. Jumal on Kristuse surnuist üles äratanud ning teid, kes te olite surnud patu ja oma ümberlõikamata ihu tõttu. Kuid sellegi on Jumal Kristusega koos elavaks teinud ja meile kõik meie patud andeks andnud. Tema on meie võlakirja kehtetuks teinud, samuti kõik seaduse sätted, mis olid meie vastu. Ja selle võlakirja on ta kõrvaldanud ning naelutanud risti külge. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 15:15b)

Halleluuja. Mina olen teid nimetanud oma sõpradeks,
sest teile olen ma ilmutanud kõik, mis ma oma Isalt olen kuulnud. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 11:1-13)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kord oli Jeesus ühes paigas palvetamas. Ja kui ta oli lõpetanud, ütles üks tema jüngritest temale: “Issand, õpeta meidki palvetama, nõnda nagu Johannes õpetas oma jüngreid!” Tema aga ütles neile: “Kui te palvetate, siis öelge: Isa, sinu nimi olgu pühitsetud, sinu riik tulgu. Meie igapäevast leiba anna meile ikka ja anna meile andeks meie patud, sest meiegi anname andeks igäuhele, kes on meile võlgu. Ja ära lase meil sattuda kiusatusse.”

Ja ta ütles neile: “Kui kellelgi teie seast oleks sõber ja ta tuleks tema juurde ja ütleks: “Sõber, laena mulle leiba, sest üks mu sõpradest on teelt tulnud minu juurde ja mul ei ole midagi talle pakkuda...” – kas saaks keegi teie seast vastata: “Ära tüüta mind, üks on juba riivis ja minu lapsed on ühes minuga voodis. Ma ei saa tõusta ja sulle anda.” Ma ütlen teile: kui ta ei tõuseks teisele leiba andma sõpruse pärast, siis tõuseks ta ometi tema pealekäimise pärast, ning annaks talle niipalju kui tal vaja. Ja ka mina ütlen teile: paluge, siis teile antakse, otsige, siis te leiате, koputage, ja teile tehakse lahti. Sest kes palub, see saab, kes otsib, see leiab, kes koputab, sellele avatakse.

Missugune isa teie seast, kellelt poeg palub kala, annaks temale mao, või kui ta palub muna, annaks temale skorpioni. Kui nüüd teie, kes te olete kurjad, oskate anda head oma lastele, siis kui palju enam annab taevane Isa Püha Vaimu neile, kes teda paluvad.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, Meie Isa palves me palvetame: “Sinu tahtmine sündigu”. Aga kui päris aus olla, siis enamikes oma ülejäänud palvetes soovime ju ikka, et sünniks meie enda tahtmine. Jah, muidugi, vabanduseks võib ju öelda, et õndsakssaamine on tõepoolest meie otsene huvi – Jumal elaks taevas igaveses õndsuses rahumeeli ka ilma meieta, aga paraku meie ei oska ilma temata kuhugi minna, kui ehk põrgu välja arvata.

Kuid mida muud me oskame paluda, kui et haiged saaksid terveks, kurjad vaimud lähaksid välja, vaesed ei sureks nälga ja rikkad parandaksid meelt, et keegi ei teeks teiste elu põrguks ega satuks ise põrgusse. Kuigi me teame, et Jumal on see, kes palveid täidab, kipume meie ikkagi oma palveideede autoriõiguseid endale hoidma ja hiljem osa Jumala imest enda teeneks arvama. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, see on kummaline, et Jumal räägib meiega pühakirjas sageli justkui ümber nurga. Nagu näiteks ka tänasest evangeeliumist lugesime: “Missugune isa teie seast, kellelt poeg palub kala, annaks temale mao, või kui ta palub muna, annaks temale skorpioni?” Ma küsin

endamisi: aga miks ei võiks isa anda oma pojale kala, kui too palub kala, või muna, kui poeg ise söögilauas selleni ei ulatu? Miks peaks isa üldse andma midagi muud kui seda, mida palutakse? Antud juhul seab Jeesus oma tähendamissõna miskipärast eituse järgi, rõhutades seda, mida isa ei tee, selle asemel, et öelda otse, mida ta teeb.

Lähemal vaatlusel avaneb see väljaütlemine aga hoopis jubeda ähvardusena. Kes tuleks üldse selle peale, et isa võiks oma süüa paluva lapse üle sedavõrd õelalt irvitada, et ta annab talle söögi asemel võibolla lausa surmavalt mürgise roomaja või valusalt nõelava lülijalgse? Mida peaks mõtlema laps niisugusest isast, kes seesuguse väljaütlemisega annaks sisuliselt mõista, et tal oleks võimalus ja õigus oma last tappa või piinata?

Tuleb välja, et ristiusk ei koosnegi läbi aasta kestvatest magusatest jõuludest, kus inimene näeb oma Jumalat ainult väeti lapsena söimes magamas. Samuti ei avane päris elu meile haharmasa muinasjutuna, kus õiglus alati võidab ja head inimesed, kui nad just surnud pole, saavad õnnelikult siinsamas maa peal igavesti elada. Päris elus näevad meie silmad lausa uskumatut korrupsiooni, vägivalda ja alatust, me saame ka ise vahel kala asemel mao ja muna asemel skorpioni ning peame hambaid kokku pigistades säilitama usu, et nende andjaks ei ole Jumal.

Armsad õed ja vennad, see on veider maailm, kus me elame, kus tõde on meie eest keeruliste lukkude taha varjule pandud ja meie inimlikult haprad illusioonid on määratud sageli purunema nagu kristallklaas vastu seina. Kuid see kord juba on loodud olendi saatus, kes sünnib siia maailma väeti lapsena, inimeseks, kes on määratud sööma palehigis oma leiba, taluma ebaõiglust ja omaenda küündimatust, ning kellel on raske mõista, et vahel tuleb tõesti olla Jumala vastu lihtsalt tüütu nii oma koputamiste, otsimiste kui palumistega, et ta vaataks meie alanduse peale ja oleks meie vastu armuline.

See on iseseisvaks loodud olendi isikuks olemise hind, et tihti peab ta teadmise asemel pelgalt uskuma, tegema vigu ja neist õppima. Oma iseolemises ei ole ta võimeline nägema Jumalat, vaid saab oma Loojat ja tema tahet vaid hägusalt aimata, mitte sellest aru saada. Kahjuks ei ole meile antud muud võimalust, kui et me peame oskama näha halvas head ja heas halba, leppima maailmaga, leppima oma saatusega. Aamen.